ANUNȚURI

• Săptămâna trecută s-a împlinit sorocul de **40 de zile** de la adormirea fraților noștri: **Maria** Păștinaru (din Alfa) și **Teodor** Farcașiu (tatăl părintelui Lucian). Au fost pomeniți la parastas cu mare nădejde.

• Cu emoții, dar și cu bucuria revederii, Școala Sf. Ier. Nicolae i-a primit luni în **noul an școlar** pe cei 107 elevi, pentru care se ostenesc 25 de oameni inimoși, din care 18 profesori. Directorul așezământului, fratele nostru, Lucian Popescu, i-a îndemnat pe copii să caute în acest an curajul și cumințenia, ca două virtuți de temelie. La festivitate s-au alăturat și copiii Grădiniței Efremia, care și-a deschis noul sediu din Aradul Nou, având ca moto al acestui an: „Lăsați copiii să vină la Mine”, astfel cum a precizat în cuvântul de întâmpinare, directoarea și totodată una dintre educatoare, Antuza-Adela Bercea.

• În această duminică **biserica renovată din Cil va fi târnosită** de IPS Timotei, după o muncă de 14 ani, de când părintele Ioan păstorește obștea de acolo.

Dublă bucurie săptămâna aceasta, moaștele Sf. Ioachim și Ana, respectiv Zaharia și Elisabeta, scoase la închinare.

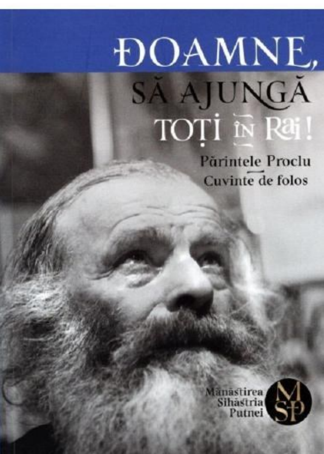
ȘTIRI

• Sâmbăta trecută, în Biserica Evanghelică Fortificată-Cetatea Hărman, jud. Brasov, a avut loc Gala Premiilor Naționale pentru anul 2021, a Uniunii Artiștilor Plastici din România. La secțiunea pictură bisericească, pentru ansamblul lucrărilor picturale de excepție, realizate la Catedrala Arhiepiscopală Sfânta Treime din Arad, a fost nominalizat lect.univ. Dr. **Cătălin Băluț** (conducătorul echipei de pictori iconari care au pictat și interiorul Bisericuței), căruia i-a fost decernat **Premiul național al anului 2021**. (*sursa: arhiepiscopiaradului.ro)*

• Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a transmis un **mesaj de condoleanțe la moartea Reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii**, survenită în ziua de joi, 8 septembrie 2022. Patriarhul Daniel a subliniat că Majestatea Sa „a fost un prieten constant al poporului român și, în special, al Bisericii Ortodoxe Române”. (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Părintele Proclu
Doamne, să ajungă toți în Rai!

„Am adunat în această broșură un mănunchi din cele mai cunoscute cuvinte de folos pe care Părintele Proclu le repeta adesea. Sunt cuvinte pe care cei apropiați le știu pe de rost. Ne dorim ca această broșură să fie un soi de carte de căpătâi, pe care sa o deschideți când vă este dor de părintele, sau când simțiți nevoia unui sfat ori a unei mângâieri de la sfinția sa. Și, citind din ea cu evlavie, avem încredințarea că veți primi mângâiere și nădejde.”

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

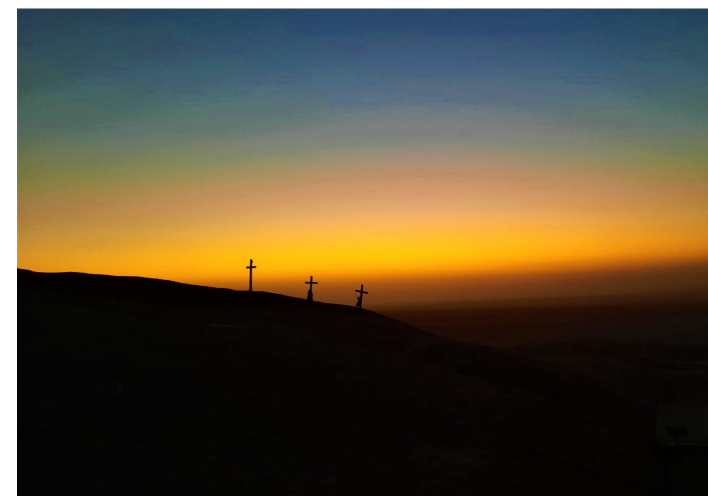
Numărul 31 (XCIX) 11 septembrie 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

Program de viață creștină al Sfântului Isaac Sirul

Justificarea nu ține de viața creștinilor, nici nu face parte din învățătura lui Hristos.

Cu cei ce se bucură fii vesel, și plângi cu cei ce jelesc. Căci acesta este semn de curăție. Cu cei bolnavi, fii bolnav. Cu cei păcătoși, plângi. Cu cei ce se pocăiesc, bucură-te.

Fă-te prieten al tuturor oamenilor, dar fii singur în mintea ta. Fă-te părtaș la pătimirile tuturor, dar cu trupul tău depărtează-te de toți.

Să nu mustri, să nu ocărăști pe nimeni, nici chiar pe cei cu viața foarte rea. Întinde-ți haina peste cel ce greșește, ca să-l acoperi. Chiar dacă nu poți să iei greșelile lui asupra ta, și să primești în locul lui pedeapsa și rușinea, rabdă totuși și nu-l rușina.

Dacă nu te liniștești cu inima, liniștește-te măcar cu limba. Și de nu-ți poți ține gândurile în rânduială, cel puțin simțurile rânduiește-ți-le. Și dacă nu ești singur cu mintea ta, cel puțin cu trupul fii singur. Fii cel puțin mâhnit la minte (cu mintea), dacă nu poți lucra cu trupul. Și dacă nu poți să priveghezi, stând în picioare, privegheaza cel puțin șezând pe patul tău, sau și întins. Și dacă nu

PĂRINTELE SOFIAN BOGHIU (✝ 14 septembrie 2002) a spus:

Tinerilor le recomand Rugăciunea lui Iisus, care este o rugăciune scurtă ce poate fi spusă oricum, în orice condiții. O pravilă mai lungă e greu de recomandat. Această rugăciune, spusă însă cu toată inima și cu smerenie mai ales, ajută. Până când se ajunge la psalmi și la catisme și la paraclise, această rugăciune poate ajuta foarte mult.

Adeseori mintea, în timpul rugăciunii, colindă netrebnic pe alte plaiuri ale vieții, iar rugăciunile sunt spuse numai cu buzele. Cu ochii urmărim textul, iar mintea poate colinda chiar prin imagini ale păcatului și ale necuviinței. **Rugăciunea trebuie făcută cu evlavie, cu inimă curată**. Ea cere o anumită pregătire și supraveghere a simțurilor.

poți posti două zile, măcar până seara nu mânca. Chiar dacă nu poți posti până seara, cel puțin nu mânca până te saturi.

Nu ești sfânt cu inima, fii cel puțin curat cu trupul. Chiar dacă inima ta nu plânge, îmbracă-ți cel puțin fața în jale. Dacă nu poți fi milostiv, vorbește cu un păcătos; și dacă nu ești făcător de pace, nu îndrăgi nici tulburarea. Nu poți să fii plin de râvnă, ei bine, fii măcar fără preget în cugetul tău.

De nu ești biruitor (asupra păcatelor), cel puțin nu te trufi în fața celor vinovați. N-ai putere să astupi gura celui ce clevetește pe fratele tău, ei bine, cel puțin nu lua parte la clevetire.

Când dai ceva celui ce are nevoie, veselia feței tale să fie mai mare decât darul tău, și cu vorbe fă-l să-și uite necazul. Dacă faci așa, atunci bucuria va fi mai mare în mintea lui decât darul tău și decât nevoia trupului.

În acea zi în care deschizi gura ta ca să acuzi pe cineva, socotește-te mort în fața lui Dumnezeu, și toate faptele tale zadarnice, oricât s-ar părea că sunt pe bună dreptate și ca să zidești te-a îndemnat gândul să vorbești.

Este lucru mare să ne mâhnim pentru cei răi și să facem mai mult bine păcătoșilor decât drepților.

Rugăciunea cu pomenire de rău este sământa căzută pe piatră.

Către prietenii tăi să mergi cu sfială. Și dacă faci așa, îi folosești și pe ei, și te folosești și pe tine însuți. În adunări, prețuiește tăcerea, că ea oprește multă vătămare.

Păzește-ți pântecele, dar mai mult vederea. Teme-te mai mult de obiceiurile tale rele decât de vrăjmași.

Dacă poți să-ți îndreptezi sufletul tău, atunci nu urmări altă dreptate. În tot ce faci, să te călăuzească cumpătarea trupului și curăția conștiinței.

O rugăciune concentrată este aceea care aduce în suflet o amintire luminată a lui Dumnezeu. Și a Se sălășlui Dumnezeu în sufletul tău, însemnează a-L avea pe El înfipt în tine, prin o aducere-aminte.. Așa ne facem Biserică a lui Dumnezeu. Și aceasta însemnează să ne îngrijim și să ne zdrobim inima, pregătindu-ne pentru odihna Lui, a Căruia este slava în veci. Amin!

Să ne grăbim

Jan Twardowski

Să ne grăbim să iubim, oamenii pleacă atât de repede,

rămân după ei pantofii și un telefon surd,

doar ce e neînsemnat trece lent ca un melc,

ceea ce contează trece cât ai clipi din ochi,

apoi se lasă o liniște obișnuită, cu totul de neîndurat,

precum candoarea cea mai firească născută din disperare,

când ne gândim la cineva după ce am rămas fără el.

Nu fi sigur că ai timp, pentru că siguranța este nesigură,

ne ia sensibilitatea așa cum fiecare fericire

vine alături de tristețe și veselie,

precum două patimi totuși mai slabe decât una,

atât de repede pleacă oamenii precum amuțește sturzul în iulie,

precum zgomotul neîndemânatic sau reverența seacă;

pentru a vedea cu adevărat, trebuie să închidem ochii,

deși cel mai mare risc este să te naști, nu să mori,

iubim mereu prea puțin și mereu prea târziu,

Nu scrie despre asta prea des, scrie doar o dată pentru totdeauna

și vei fi precum un delfin, blând și puternic.

Să ne grăbim să iubim, oamenii pleacă atât de repede

și cei ce nu pleacă nu se întorc mereu

și nu știm niciodată cum să vorbim despre iubire,

dacă prima este ultima sau dacă ultima este prima.

Biserici arădene

La ceas aniversar: 150 de ani de la zidirea Bisericii din Cil

*Pentru că în această duminică are loc cel mai de seamă eveniment din viața Bisericii din Cil, târnosirea acesteia de către IPS Timotei, l-am rugat pe **părintele Ioan**, un apropiat al obștii noastre, să ne spună câte ceva despre biserică, mai ales că anul acesta se împlinesc 150 de ani de când a fost construită.*

Primele date istorice concrete atât despre parohie, cât și despre biserica sa le avem din veacul al XVIII-lea. Astfel, Conscripția din **1755** a episcopului arădean Sinesie Jivanovici menționa în Cilul de Jos existența unei **biserici de lemn**, veche și nesfințită, purtând **hramul „Cuvioasa Parascheva".** Odată cu reglementarea urbarială din anul 1828, această biserică de lemn este demolată și construită alta, mai încăpătoare, tot de lemn și purtând același hram. Biserica era împodobită cu mai multe icoane pictate pe sticlă și pe lemn.

În anul **1872**, este demolată biserica de lemn și pe locul ei este construită actuala **biserică de zid**, păstrând hramul. Publicația bisericească arădeană *Biserica și Școala* din 1/14 ianuarie 1911 menționează Târnosirea bisericii din Cil de către Episcopul Aradului Ioan I. Papp la data de 26 decembrie 1910.

Lucrări de reparații și consolidări interioare și exterioare, cât și pentru amenajarea curții bisericii s-au realizat și între anii 1967 și 1972. Toate aceste lucrări sunt încununate în anul 1972, la 100 de ani de la zidirea bisericii, cu Slujba de Târnosire, săvârșită de PS Teoctist, Episcopul Aradului și viitorul Patriarh.

În anul 2009 încep, cu susținerea aproape exclusivă a credincioșilor ortodocși din parohie, ample lucrări de renovare și consolidare din temelii a bisericii. Apoi s-au schimbat ușile bisericii și s-a refăcut integral mobilierul, iconostasul din lemn de tei fiind împodobit cu icoane zugrăvite după normele tradiției iconografice ortodoxe. Sfântul Altar și soleea s-au pardosit cu marmură, iar naosul cu cherestea, acoperită cu covoare. La sfârșitul anului 2009, s-a montat instalația de încălzire centrală a bisericii. În acest moment, biserica mai are nevoie doar de haina picturii interioare pentru a fi pe deplin împodobită.

Până acum 40 de ani, Biserica a deținut câteva **cărți vechi de cult**, de o deosebită valoare, păstrate cu grijă și lăsate moștenire din generație în generație. Dintre acestea menționăm pe cele mai vechi: *Chiriacodromion* (Bălgrad, 1699), *Evanghelie* (București, 1742), *Penticostar* (Râmnic, 1743), *Triod* (Râmnic, 1761), *Antologhion* (București, 1766), *Biblie* (Blaj, 1795), *Evanghelie* (Sibiu, 1844).

Între preoții slujitori ai bisericii noastre parohiale se cuvine amintit **Preotul Teodor Bej**, o prezență jertfelnică și binecuvântată pentru parohie în timpul celor 28 de ani ai slujirii sale (1964-1992), activitatea sa socială, administrativă, liturgică și misionară lăsându-și amprenta în mod evident în viața și amintirea parohiei. Născut la 4 mai 1921 în localitatea Ciuteni, Arad, a fost arestat de două ori: în 1944 și în 1948 pentru „uneltire împotriva ordinii sociale", a fost închis în temnițele de la Aiud și Baia Sprie. A devenit preot după ieșirea din închisoare.

Trebuie menționat că Almay Oliver, ultimul conducător al domeniului din Cil, a fost unul dintre inițiatorii și susținătorii fenomenului prozelitist neoprotestant baptist și a dezbinării religioase a românilor ortodocși arădeni. Într-un articol publicat la 25 decembrie 1913 în ziarul *Aradi Közlöni* el propunea: „Chestiunea națională românească ar trebui dezvoltată în așa chip, ca **poporul român să fie dezlegat de sub conducerea preoților români**. E de mare însemnătate faptul că **chestiunea românească, cel puțin în parte, poate fi rezolvată cu ajutorul baptismului**. Baptismul poate ajunge la cuceriri de necrezut în județul Arad". Acest crez l-a mărturisit și în faptă ridicând pe cheltuiala lui o casă de rugăciune baptistă în Cil și finanțând pătrunderea unor misionari baptiști unguri pe valea Crișului Alb. În consecință, astăzi din totalul locuitorilor satului Cil circa o treime aparțin cultelor neoprotestante, restul locuitorilor fiind ortodocși (aproximativ 380).

Mărturii

L-am cunoscut pe Părintele Serafim Rose

Monahia Cornelia, dintr-o familie de imigranţi ruşi, stabiliţi în San Francisco, a făcut parte din obştea Sfântului Ioan Maximovici în anii în care tânărul Eugene Rose (viitorul Părinte Serafim) a trecut, plin de întrebări, pragul acestui lăcaş.

Platina este un orăşel californian aproape de fostele mine, unde în secolul XIX şi-au căutat norocul, în duhul lumesc ce pusese stăpânire pe Europa, sute de mii de oameni nemulţumiţi de viaţa lor. La un veac distanţă, tot un nemulţumit de viaţă, dar de cea searbădă materială, Eugene Rose, căuta aurul adevăratei credinţe, întemeind o mănăstire ce avea să schimbe vieţile multor americani.

Primele chilii s-au ridicat din ce rămăsese din cabanele vechilor căutători de aur. Fiecare nouă chilie a primit un nume. Cea a părintelui Serafim Rose se numea, sugestiv, „Optina". Nu avea curent electric. În ea era un pat, o masă mică, un scaun şi un dulap plin cu cărţi. Iar pe masă, maşina de scris de unde au fost izvodite atâtea cuvinte de folos, acum împânzite în întreaga lume. În partea opusă, un colţ de rugăciune cu câteva icoane şi un sfeşnic încărcat de ceara atâtor privegheri.

Eugene şi-a petrecut tinereţea la San Francisco, metropolă cunoscută deja din anii '50 drept „oraşul păcatelor". Era un bărbat înalt, impunător, cu ochi albaştri. Acolo a gustat şi el din plăcerile de care se îmbăta generaţia sa, dar golul şi amărăciunea de după fiecare petrecere l-au făcut să se scuture şi să înceapă să caute adevăratele bucurii.

Primul pas a fost negarea creştinismului protestant în care fusese crescut şi pe care îl considera fără putere şi roade. Era în ton cu nihilismul şi mişcarea hipiotă care demolaseră orice principii morale şi considerau că lumea trebuie reaşezată pe alte valori. Apoi a luat drumul credinţelor orientale (zen budismul), pe care le-a cercetat în amănunt, în primul rând învăţând limba (chineză) pentru că era de părere că o religie poate fi cel mai bine cunoscută în limba ei. În paralel cu studiile sale, înlăuntrul său, Eugene Îl căuta pe Dumnezeu, răzvrătindu-se şi aproape blestemându-L. Dar căuta cu putere adevărul.

Aşa că s-a arătat deschis când un prieten i-a sugerat să studieze şi alte credinţe orientale (pentru americani), cum ar fi Ortodoxia Răsăriteană. Acesta l-a dus la Biserica Rusă din San Francisco. Acolo l-a cunoscut pe Sf. Ioan Maximovici şi această întâlnire i-a schimbat viaţa. Ortodoxia l-a cucerit şi a început să prezinte diapozitive cu biserici ortodoxe, umblând prin mai multe parohii. A colindat o bună parte din America, reînvăţându-i pe ortodocşi istoria propriei lor Biserici.

„E periculos pentru noi să trăim în condiţii de confort, de pace şi libertate. Suntem înconjuraţi de comorile dreptei credinţe, dar autosuficienţa ne face să le ignorăm." Păr. Serafim

În 1962, în Duminica Fiului Risipitor, Eugene a fost botezat în catedrala rusă din San Francisco. Sf. Ioan Maximovici l-a vegheat mereu. Eugene a învăţat slavona şi a devenit citeţ şi cântăreţ. Mergea zilnic la slujbe. Citea curat şi foarte clar cuvintele sfinte.

Odată botezat, plin de avânt, Eugene a dorit să aducă şi pe alţii la credinţă. Alături de bunul său prieten, Gleb, a deschis un mic magazin lângă catedrală, unde au început să vândă cărţi despre Ortodoxie în limba engleză. În magazin mirosea a proaspăt tipărit şi parcă şi a borş. Aceasta i-a atras pe ruşi. Cumpărau cărţi, iar la plecare, Eugene îi conducea până sub icoana de la uşă, unde se ruga în taină pentru fiecare om care intrase în magazin.

Conştient că americanii cunoşteau prea puţin Ortodoxia, neavând la dispoziţie scrieri în limba lor, Eugene a început să tipărească o revistă misionară, numită *Cuvântul ortodox*. Primele tipărituri au fost scoase la o tiparniţă manuală, cumpărată de Eugene cu 200 de dolari. Lua fiecare literă din cutie şi o aşeza la locul ei. Deşi era o mare osteneală, o făcea cu multă dragoste, alături de Gleb. La început au vândut 500 de exemplare, apoi au ajuns la câteva mii. Se adresa atât ortodocşilor din exil, cât şi americanilor în general.

Însă curând, lucrul misionar nu l-a mai mulţumit, ci îşi dorea să trăiască viaţa nevoitorilor despre care scria mereu. Alături de Gleb a aflat un teren propice, fără curent şi înconjurat de păduri. Au început cu două chilii, construite din resturi. Una pentru ei, iar cealaltă pentru tiparniţa ce fusese binecuvântată de însuşi Sf. Ioan Maximovici. Eugene lăsase totul în urmă. Curând a fost tuns monah, luând numele Sfântului Serafim de Sarov. Aşa s-a născut unul dintre marii părinţi şi scriitori ortodocşi ai vremurilor din urmă.

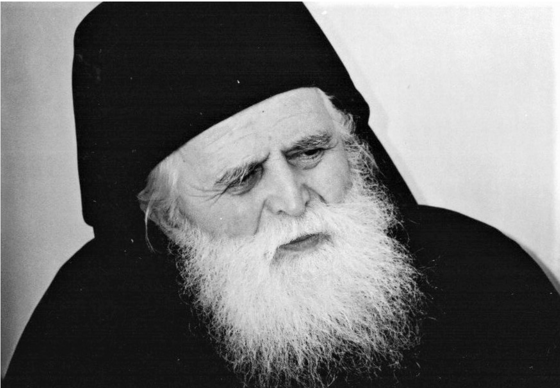
„Principala caracteristică a duhului acestor vremuri este o atmosferă de tip Mickey Mouse. Se spune: «Relaxează-te, nu te stresa. Orice s-ar întâmpla, nu o lua în serios.»" Păr. Serafim

Părinţi contemporani

Din comorile Frăsineiului: Părintele Lavrentie Şovre

Părintele Lavrentie Şovre, născut în anul 1923 în Maramureşul istoric, este unul dintre marii părinţi duhovnici care s-au nevoit în Mănăstirea Frăsinei. Mama lui, Paraschiva, avea de mică duh ascetic şi a sădit în inima copilăroasă a pruncului Gavriil acelaşi duh. Când băiatul a ajuns la vârsta de 16 ani, făcând un pelerinaj la Sf. Mănăstire Rohia, s-a hotărât să urmeze viaţa monahală.

După ce a luptat pe front, s-a stabilit la mănăstirea Frăsinei, unde va fi tuns cu numele Lavrentie. Se jertfea lui Dumnezeu printr-o asceză autentică, slujind mult oamenilor, uneori spovedind şi 5 sau 6 ore în continuu. Începând cu anul 1978, el şi-a luat misiunea de a săvârşi Taina Sfântului Maslu la bisericile aflate în construcţie şi la familiile necăjite. Oricât a căutat părintele să rămână ascuns de ochii oamenilor, Dumnezeu tot l-a descoperit, lumina neputând fi pusă sub obroc.

Iubitor al smereniei

Desele **ocărâri de sine,** precum: „sunt leneş, sunt un hârb sau sunt bun la fiare vechi, nu am nici o faptă bună" pe care le repeta la fiecare întâlnire arată cât de mult preţuia părintele smerita cugetare.

Un ucenic povesteşte:
Mi-aduc aminte că şi pe copii îi învăţa să se ocărască pe sine. Odată când m-am dus la el l-am găsit cu un copil de 12 ani căruia îi spunea:
- *Sunt leneş şi nu am nici o faptă bună. Tu cum eşti?*
- *Nu sunt aşa de leneş, părinte.*
- *Păi, atunci dă-mi şi mie un leac să scap de ea.*
Iar copilul nu a ştiut ce leac ar fi bun pentru vindecarea lenei părintelui. Atunci părintele i-a spus:
- *Copilul meu, să faci mereu fapte bune şi să spui că n-ai făcut nimic.*

Acesta era obiceiul părintelui, adică **să îşi treacă cu vederea faptele bune**, să le dea uitării şi să se apuce cu râvnă de altele, ca şi cum acestea ar fi primele pe care le săvârşea.
Eu adesea îl auzeam după ce dădea alimente sau haine la oamenii săraci, spunând: *„Nu am făcut nimic bun, am sacul plin de gol."*

Sfătuitor şi plin de umor

Odată a venit un om la părinte, ce spunea că-l cheamă Ilie. Pentru ca acest om să-şi poată spune necazul, părintele a început să glumească, zicând:
- *Al doilea Sf. Prooroc Ilie Tezviteanul?*
- *Nu, părinte, nu sunt, sunt un om păcătos, care nu are nicio faptă bună.*
- *Cum nicio faptă bună, că ai sacul plin de gol. Dar de unde eşti?*
- *Din Bucureşti, părinte.*
- *Ai casă acolo?*
- *Am casă în Bucureşti, părinte.*
- *Dar casă nu ai în Ierusalimul ceresc?*
- *Nu ştiu, părinte.*
- *Păi să-ţi faci, fiule, iar dacă nu, să ţi-o muţi pe asta care o ai acum.*
- *Dar, părinte, cum să-mi fac acolo casă? Credeţi că-mi mai arde mie de asta când nu mă înţeleg cu soţia şi cu copiii?*
-*Păi,* ***de-aia nu te înţelegi cu ei, căci prea te-ai îngrijit să-ţi agoniseşti comori pieritoare aici****, pe pământ. Îngrijeşte-te să-ţi agoniseşti sus în cer, din cele nepieritoare, unde furul nu le fură şi molia nu le roade şi apoi toate îţi vor merge bine.*
Ţine toate posturile de peste an. Dute în duminici şi în sărbători la biserică. Nu drăcui, nu fuma, fă milostenie şi nevăzut, îţi faci casă nefăcută de mâini omeneşti. Căci, fiule, ce lucrezi pentru sufletul tău acum aia găseşti dincolo, după moarte. Dacă te îngrijeşti de aceasta, celelalte vor veni de la sine, căci zice Hristos: „Căutaţi mai întâi Împărăţia Cerurilor, şi toate celelalte vi se vor alătura vouă."
- Bine, părinte, aşa voi face.
- *De acum sunt convins că vei face ce te-am sfătuit. Te vei ruga în fiecare noapte, citind Psaltirea cu capul sub pernă.*
- *Nu, părinte, mă voi ruga, nu voi dormi.*
- *Bine, bine aşa să fie, să fii ca un stâlp de foc în Bucureşti. Să se clatine tot Bucureştiul când te vei ruga tu. Să zică lumea: Uite omul lui Dumnezeu: nu înjură, nu fumează, ţine posturile, se roagă.*

Aşa părintele îmbina întotdeauna gluma cu mustrarea, încât oamenii găseau în el un om ce putea să-i înţeleagă, un om ce se cobora la nivelul lor duhovnicesc. Fără glume sfaturile ar fi părut prea directe, iar părintele prea riguros. Acestea îi apropia pe oameni şi făcea conversaţia să fie mai plăcută.

În urma unei boli trupeşti de scurtă durată, însă deosebit de chinuitoare, părintele Lavrentie Şovre adoarme în Hristos, pe Care atât de mult L-a iubit, în ziua de 20 iulie 2002, în vremea săvârşirii Tainei Sfantului Maslu, în biserica cea mare a Mănăstirii Frăsinei.

I.G.

Arta Rugăciunii adevărate(1)

Pr. Gheorghe Calciu

Aceasta este reproducerea ultimului cuvânt public rostit la Cluj de Părintele Gheorghe Calciu, cu 6 săptămâni înainte de adormirea sa din anul 2006.

Nu îmi plac definițiile. Dar rugăciunea este fără îndoială **o lucrare pornind de la Dumnezeu și care se întoarce la Dumnezeu**. Duhul rugăciunii este **un dar** pe care Duhul Sfânt îl pune în fiecare dintre noi, mai mult sau mai puțin. Ne face mai activi sau mai puțin activi. Și în același timp rupe o barieră care se pune între noi și Dumnezeu.

În încercarea de a te ruga se întâmplă întotdeauna o interferență a voinței divine cu voința umană. Să știți că niciodată o rugăciune nu se face fără stăruință și fără pietate. Eu nu sunt pietist, dar vreau să vă spun că fără voința lui Dumnezeu nu am fi în stare să ne rugăm nici măcar Tatăl nostru. Pentru că, în momentul în care ne apucăm să ne rugăm, o mie de demoni ne asaltează.

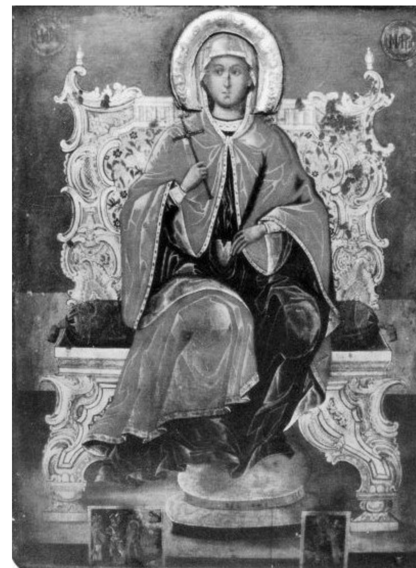
Când eram copil, mama ne ducea la biserică. Noi eram unsprezece copii și ea ne ducea la biserică și, copii fiind, îi spuneam mamei că ne dor picioarele, că vrem să ieșim afară. Și mama ne spunea: *„Măi, voi nu știți ce înseamnă rugăciunea și nu știți să vă rugați lui Hristos, dar* ***durerea picioarelor voastre este rugăciunea voastră către Dumnezeu".***

Într-un sat era o crâșmă și oamenii beau, adică bărbații, că pe vremea aceea nu mergeau femeile la crâșmă... Acuma mai merg... Acolo oamenii beau și înjurau și se băteau, iar în toată crâșma era un singur demon, unul dintre cei mai mici, care stătea și dormea pe tejghea, pentru că nu avea ce face. Iar în satul acela era o femeie văduvă, cu șapte copii, și toți se rugau seara. Și împrejurul casei era o legiune de draci...

Să știți, fraților, ca și în jurul bisericilor noastre mari legiuni de draci se învârtesc, încercând să rupă pe cineva. Pentru că unde să se ducă demonul să lucreze? La discotecă, la crâșmă, pe plajă? N-are ce face acolo. Duhurile rele lucrează acolo fără osteneală multă. Însă în biserică este credința cea adevărată, rugăciunea cea adevărată, pe care noi o practicăm, pe cât ne stă în putință, și demonii ne înconjoară din toate părțile și lovesc acolo unde este mai mare sensibilitatea noastră spirituală. Pentru că strecoară îndoiala, pentru că strecoară gândul că degeaba te rogi, pentru că strecoară gândul că ai ceva mai bun de făcut, sau îți strecoară gândul că rugăciunea aceasta nu va fi ascultată. Dar, dacă stăruim, situația se schimbă.

Când am intrat în închisoare știam puține lucruri despre credință, foarte puține. Când am intrat la Medicină, știam anumite lucruri despre rugăciune, dar venind la București, am asistat la începuturile Rugului Aprins, o organizație de rugăciune și de credință pe care o făcuseră Sandu Tudor (viitorul ieroschimonah Daniil de la Rarău, mort în temnița comunistă de la Aiud), Părintele Stăniloae, Părintele Ghiuș, Părintele Băbuș, Alexandru „Codin" Mironescu, o serie întreagă de laici și de clerici care au făcut cicluri de rugăciuni și de predici, vorbind despre perlele deșertului, și am rămas surprins câte adâncuri ascunde rugăciunea, ce adânc duhovnicesc se găsește în ea și cât de mult ne putem noi transpune în rugăciune, pentru a face din rugăciunea noastră o rugăciune adevărată. Toate aceste figuri sunt figuri extraordinare ale Bisericii noastre, care, în decursul timpului, au murit, dar au lăsat în urma lor o dâră luminoasă și mulți dintre noi urmăm această linie pe care părinții noștri din țară ne-au trasat-o atunci. Acolo am învățat foarte multe lucruri. Și din ce în ce m-am adâncit, până când în 1948 am fost arestat, iar când am ajuns în închisoare, într-adevăr am simțit că rugăciunea lucrează.

Am stat în închisoare cu diverși oameni politici, cu diverși ierarhi, cu diverși preoți buni, cu călugări, și am înțeles ca **rugăciunea este strădanie. Foarte mare strădanie**.

Cutremurătoarea minune a Sfintei Marina

Icoana de mai sus este cea făcătoare de minuni din mănăstirea din insula Andros, Grecia. Sf. Marina s-a arătat unui monah bătrân în secolul al XIV-lea, cerând să-i caute icoana ascunsă după o stâncă. Aflând-o, el a zidit o mănăstire ce dăinuie și astăzi, iar icoana a ajutat pe mulți creștini de-a lungul timpului.

În toamna anului 2000, unicul copil al familiei Vassiliou din Cipru, Andreas, în vârstă de 5 ani, s-a îmbolnăvit de leucemie. Avea nevoie de un transplant de măduvă, iar părinții au făcut apeluri în mass-media pentru a găsi un donator. Acesta s-a aflat, iar familia se pregătea să ia drumul Americii pentru operație, întrucât la acea vreme în Grecia nu se făceau transplanturi de măduvă.

Fiind credincioși, părinții au făcut rugăciuni, iar când au auzit de numeroasele minuni petrecute la icoana Sfintei Marina din insula Andros, au sunat la mănăstire, să ceară a fi pomenit și copilul lor. Starețul, părintele Ciprian, le-a promis că se va ruga pentru ei și le-a dat curaj, spunându-le că Sfânta va fi cu Andreas în sala de operație.

Așa întăriți, au plecat spre Houston, Texas. Andreas a fost pregătit de operație, dar cu puțin timp înainte ca aceasta să înceapă, o femeie îmbrăcată în halat medical a intrat în sală. Ea le-a spus chirurgilor că este medicul lui Andreas și i-a rugat să-i îngăduie să asiste la operație. Din dialogul ce a urmat, medicii și-au dat seama că femeia este cadru medical, însă i-au spus că politica spitalului nu îngăduie să fie prezenți alți doctori. Femeia a insistat, astfel că medicul șef a fost de acord să o lase în timpul operației, cerându-i înainte să treacă pe la secretariat, să-și lase datele de contact.

Doctorița a făcut așa cum i s-a cerut și s-a întors în sala de operație. În timpul operației, femeia a făcut mai multe sugestii, iar chirurgul șef a ascultat-o, înțelegând că are dreptate. Operația a decurs bine.

La final, chirurgul a ieșit să le spună vestea părinților lui Andreas. Însă și-a exprimat nedumerirea de ce bătuseră atâta drum, de vreme ce băiatul avea un doctor bun la ei în țară, care asistase și ajutase la operație. Nedumeriți, părinții i-au spus că nu au adus cu ei niciun doctor. Chirurgul a insistat și chiar le-a zis că femeia rămăsese cu Andreas după operație, deci trebuia să fie încă în sală.

Părinții au căutat-o, dar doctorița dispăruse. Atunci s-au gândit că probabil fusese un doctor din Cipru sau din Grecia și au încercat să-i afle numele pentru a-i mulțumi ulterior. Ajunși la secretariat, când li s-a deschis registrul, cu toții au văzut scris numele doctoriței: „**Marina din Andros**".

Lacrimi de bucurie și de recunoștință au umplut atunci ochii celor doi părinți, care și-au amintit vorbele starețului din Andros, că Sf. Marina va fi cu micul Andreas în sala de operație.

Copilul s-a făcut bine, iar de atunci, în fiecare an de 17 iulie, ziua de prăznuire a Sfintei, familia Vassiliou face drumul până la mănăstirea din Andros, pentru a-i mulțumi acesteia.

Din Patericul sinaitic

Un demon s-a dus la chilia unui bătrân în chip de monah. Și bătând el la ușă, i-a deschis lui bătrânul și-i zice: „Roagă-te". Iar demonul zice: „Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. " Bătrânul însă îi zice de trei ori: „Roagă-te". Iar demonul zice: „Acum și pururea și în vecii vecilor. Amin. " Atunci bătrânul zice: „Mergi cu bine, roagă-te și zi: Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin". Și zicând aceasta bătrânul, demonul ca alungat de foc s-a făcut nevăzut.